

ON
TM
OE
TI •
NG

• DUURZAME CONTACTEN

ON
TM
OE
TI
NG

DUURZAME CONTACTEN

VOORWOORD

‘Samenwerken aan samenleven’ is het motto van Tandem Welzijnsorganisatie bij haar werk in Nijmegen. En dat is niet voor niets. De kwaliteit van leven maar ook de kwaliteit van wijken worden in hoge mate bepaald door hoe mensen met elkaar omgaan.

Het ‘samenleven’ staat de laatste jaren in sommige wijken meer onder druk. Onder andere omdat de bevolkingssamenstelling veranderde. Uit de praktijk blijkt dat integratie van ‘oude’ en ‘nieuwe’ bewoners niet vanzelf gaat. Naast anderen ziet ook Tandem het als haar opdracht om alle bewoners te betrekken en zich in te spannen voor een leefbare wijk. Elkaar ontmoeten is dan vaak de eerste stap.

Toen het ministerie van Wonen, Welzijn & Integratie in 2006 de stimuleringsregeling Ruimte voor Contact afkondigde om op lokaal niveau activiteiten te stimuleren waarin autochtonen en allochtonen elkaar ontmoeten, hebben wij dan ook niet gearzeld een plan in te dienen voor een project in Nijmegen met als doel een extra impuls te geven aan de integratiebevordering. Het resultaat mag er zijn. Samen met de deelnemers, en onze partners het Inter-lokaal en de gemeente Nijmegen, zijn we erin geslaagd duurzame contacten tot stand te brengen tussen bewoners- en zelforganisaties in de wijk én wijkbewoners. En, de vonk is overgeslagen: de actieve bewoners gaan nu door!

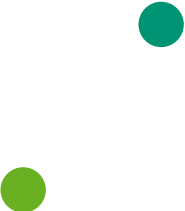
Susanne Plass

Directeur/bestuurder Tandem, Welzijnsorganisatie Nijmegen

DUURZAME CONTACTEN

Inleiding

Het project Duurzame Contacten is door Welzijnsorganisatie Tandem met een bijdrage van het Inter-Lokaal vanaf december 2006 tot en met juni 2009 uitgevoerd in vier wijken van Nijmegen. Dit waren Meijhorst, Voorstenkamp/Gildenkamp, Willemskwartier en Neerbosch-Oost. Het project bevordert duurzame contacten tussen allochtone zelforganisaties, bewonersorganisaties en wijkbewoners. In elke wijk is gewerkt volgens een vaste opzet, waarbij het groepsproces centraal staat. De uitkomst van het project bleek in iedere wijk anders uit te vallen. Door aan te sluiten bij de ontwikkeling van de groep werkt dit project aan duurzame contacten en verbindingen. De aanpak van Duurzame Contacten is zowel door de werkers als door de deelnemers als zeer waardevol ervaren. Dit vormde de aanleiding om de opgedane kennis te delen met anderen. Vanuit elke wijk zijn twee interviews van deelnemers opgenomen in dit boekje. Deze geven een impressie over wat de ontmoetingsbijeenkomsten hebben opgeleverd en welke verschillende processen hebben plaatsgevonden. Hieronder volgt kort een beschrijving van de werkwijze van het project Duurzame Contacten, bedoeld om de lezer een kader te geven waarin de verschillende interviews geplaatst kunnen worden.

Werving

In alle vier de wijken is behoorlijk geïnvesteerd in de werving van deelnemers. Naast de gebruikelijke kanalen, zoals een artikel in de wijkkrant en posters op zichtbare plekken, zijn

bezoeken gebracht aan bewonersorganisaties en activiteiten om informatie te geven.

Daarnaast heeft werving huis aan huis plaatsgevonden. Deze manier van werven vergde veel tijd maar door het persoonlijk contact leverde dit wel het meeste resultaat op.

Met Duurzame Contacten is een goede afspiegeling van de wijk nagestreefd, waarbij bewoners van allochtone en autochtone afkomst werden benaderd. Er is expliciet geworven op een goede verhouding man / vrouw, jong / oud, wel / niet actief in bewonersorganisaties. In elke wijk namen tussen de vijftien en twintig bewoners deel aan de bijeenkomsten.

In het Willemskwartier kwam daar nog een dimensie bij. Duurzame Contacten is daar ingezet om contacten te versterken tussen mensen die sinds 2008 in de nieuwbouw zijn komen wonen en mensen van de huizen daar omheen.

Ontmoetingsbijeenkomsten

In acht tot tien ontmoetingsbijeenkomsten stond de ontmoeting tussen de deelnemers centraal. Deze bijeenkomsten zijn gebaseerd op de methodiek van de woonateliers van Forum (Instituut voor Multiculturele Ontwikkeling). Hierbij was het belangrijk dat de deelnemers uitgebreid met elkaar kennis maakten en werd er aandacht besteed aan het trainen van interculturele vaardigheden en de omgang met elkaar. Zo leerden de deelnemers elkaars gewoonten kennen en bespraken zij wederzijdse vooroordelen.

In elke wijk besprak de opbouwwerker de sociale kaart en de maatschappelijke trends.

Vervolgens gingen de deelnemers, al dan niet in koppels, de wijk in. Met een camera legden ze vast waar ze trots op zijn en waar ze zich zorgen over maken. Op basis hiervan koos de groep een inhoudelijk thema waar ze verder aan gingen werken, bijvoorbeeld contacten tussen allochtonen en autochtonen op wijk niveau. Het doel was te komen tot een concreet voorstel dat daadwerkelijk door de groep kon worden uitgevoerd.

Vervolgactiviteit

Na de ontmoetingsbijeenkomsten gingen de deelnemers individueel en in kleinere groepen aan de slag met de uitkomst van de workshop en/of andere activiteiten in hun woonomgeving. In de Meijhorst koos men voor het organiseren van een interculturele manifestatie onder de naam 'Meijhorst Verbonden'. In de Voorstenkamp en Gildenkamp heeft een deel van de deelnemers de ontmoetingsbijeenkomsten niet afgemaakt vanwege persoonlijke omstandigheden en vond er geen activiteit plaats. In het Willemskwartier werden al tijdens de ontmoetingsbijeenkomsten andere wijkbewoners betrokken bij een barbecue en een iftar (maaltijd om het vasten te verbreken). In Neerbosch-Oost heeft de groep als afsluiting een ontmoetingsactiviteit verzorgd tijdens de Make a Difference Day in de wijk. Er zijn verschillende activiteiten georganiseerd om mensen met elkaar in contact te laten komen, zoals een terras met interculturele hapjes. Ook maakte men gezamenlijk een kunstwerk, met als thema 'ontmoeting'.

Einde ontmoetingsbijeenkomsten en dan?

Met de gemeente is afgesproken dat in elke wijk na afloop van het project een aantal reguliere uren vanuit Tandem wordt ingezet om te kijken of er mogelijkheden zijn voor een vervolg. In de Meijhorst is de groep nog steeds actief onder de naam Meijhorst Verbonden. De deelnemers organiseerden twee keer een succesvol ontmoetingsfeest. In Voorstenkamp en Gildenkamp hebben de deelnemers nog steeds onderling contact. Men organiseerde een maaltijd bij een van de bewoners thuis. Hier zijn mensen individueel actief geworden als vrijwilliger bij verschillende activiteiten, zoals de parkdag. In het Willemskwartier kwamen de deelnemers een paar keer per jaar bij elkaar om te praten over maatschappelijke thema's, bijvoorbeeld segregatie in de wijk. Ook hier zetten bewoners zich in voor de wijk, zoals vrijwilliger bij de speeltuinvereniging en de klantenraad van Tandem. In Neerbosch-Oost moet de evaluatie met de groep en hun toekomstplannen nog plaats vinden. Maar de meeste deelnemers willen graag verder gaan met het organiseren van verschillende activiteiten in de wijk.

Ook in Neerbosch-Oost zijn mensen afzonderlijk actief geworden als vrijwilliger in de wijk. De hierboven beschreven activiteiten zijn de zichtbare resultaten. Het zegt nog niet alles over de contacten die mensen zelf hebben opgedaan. In de acht interviews die in dit boek beschreven staan gaan we daar dieper op in. Wat heeft het project Duurzame Contacten de deelnemers opgeleverd aan contacten? En in hoeverre zijn deze contacten duurzaam? Verder nemen we de lezer mee in de ontmoeting en kennismaking die als een stippellijn door de ontmoetingsbijeenkomsten heeft gelopen.

ONVER WACHTE GAST VRIJHEID

*Auke Winkes en
Walter Rijnbeek uit het
Willemskwartier*

Auke en Walter wonen nu een jaar in hun spiksplinternieuwe koopwoning in het Willemskwartier. Omdat ze het allebei belangrijk vinden om nieuwe mensen te ontmoeten, vielen ze met het project **Duurzame Contacten met hun neuzen in de boter.**

Ze kennen elkaar van het sportpaviljoentje waar de hockeyclub en de rugbyclub na de trainingen allebei naborrelden. Acht en half jaar geleden zat Auke op hockey en Walter op rugby via de Nijmeegse studentensportvereniging. Inmiddels zijn ze getrouwd. Walter zit sinds twee jaar in het Nederlandse team en traint twee keer per week in Den Bosch. Een keer per jaar gaat hij met het vijftiental een uitwedstrijd spelen in het buitenland. Vorig jaar was dat in Letland en dit jaar was dat in Malta, maar de laatste keer zat Walter helaas niet bij de selectie. Wanneer Walter een wedstrijd speelt, gaat Auke vaak mee als trouwe supporter. Maar sinds een jaar traint ze ook zelf mee bij het damesteam van studentenrugbyvereniging Obelix. Toch moet Auke het momenteel rustig aan doen, want er is een baby op komst.

Naast de grote passie voor rugby, werkt Walter als radiologisch laborant op de Sint Maartenskliniek: "Hier moet ik onder andere MRI-scans en Röntgenfoto's maken. Zorgen dat mensen goed onder het apparaat liggen is vaak lastiger dan het bedienen van de apparatuur. Af en toe lukt het ook niet. Niet alleen beweeglijke kinderen kunnen een probleem zijn, ook oude mensen zijn soms moeilijk in de juiste houding te leggen, wanneer ze pijn hebben aan hun gewrichten." Net als Walter, werkt Auke in de zorg: "Ik ben sinds kort begeleider bij de RIBW, dat is een instelling voor beschermde woonvormen. Hiervoor werkte ik jarenlang in de psychiatrie. Het is soms een lastig beroep, omdat cliënten zelf bepalen wat ze met hun leven doen. Als begeleider is dit wel eens lastig omdat ze dit op hun eigen wijze doen en dit kan wel eens een andere weg zijn dan die ik voor ogen had.

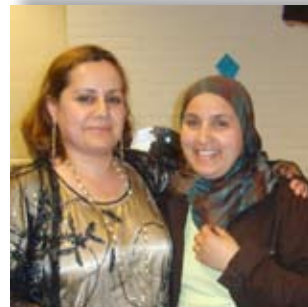
Het mooie van dit werk is dat je mensen kunt ondersteunen in een periode die lastig voor hen is, want je ziet ook heel vaak dat cliënten weer beter in hun vel komen te zitten.”

Gastvrij

Walter en Auke wonen sinds ruim een jaar in een mooi nieuw huis aan het spoor. Ze zijn verhuisd vanuit Hatert naar het Willemskwartier, niet vanwege een mogelijke baby, maar omdat ze een koopwoning voor zichzelf wilden. Hatert beviel hen niet zo. Auke: “In Hatert is iedereen meer op zichzelf. Het Willemskwartier vinden we leuker dan Hatert omdat de mensen hier vriendelijk in de omgang zijn. Ze tonen interesse in je en dat vinden wij prettig. We houden van gezelligheid, dus vonden we het leuk om mee te doen met het project Duurzame Contacten. Daarom heb ik ook buurvrouw Anja meegenomen naar de bijeenkomsten.” Walter: “Dit was een manier om nieuwe mensen te leren kennen en een netwerk op te bouwen, zeker omdat we nieuw waren in de wijk.” Auke: “Voor mij zat er een meerwaarde aan vast, om mensen uit andere culturen te leren kennen. Zo sprak ik een Turkse vrouw, die geen hoofddoek wil dragen en een andere mevrouw, die alleen in sommige gevallen geen hoofddoek draagt. De laatste mevrouw loopt altijd zonder hoofddoek in haar eigen straat, maar als ze naar de supermarkt gaat, dan doet ze wel weer een hoofddoekje om. Het is leuk om te zien dat alle moslima’s op een andere manier met hun geloof omgaan. Het is te vergelijken met de manier waarop Nederlanders op een verschillende manier met het geloof om gaan. Sommigen leven heel streng volgens de religieuze regels en anderen noemen zich katholiek of protestant, maar gaan eigenlijk nauwelijks meer naar de kerk. Daarnaast viel het me op dat sommige Turkse mensen heel gastvrij zijn. Toen we een bijeenkomst hadden bij een Turkse mevrouw, ging haar man die avond de deur uit, om zijn vrouw met de mensen van de groep Duurzame Contacten de ruimte te geven.”

Walter en Auke bezochten de bijeenkomsten van het project ongeveer acht keer. Walter: “De groepssamenstelling was wisselend en meestal kwamen er zo’n tien tot vijftien mensen. Ze hadden soms geen oppas voor het kind of moesten werken. Zelf hadden we het soms ook

te druk om te komen. We hebben zelf niet echt iets georganiseerd, maar we hebben wel eens de avond bij ons thuis gehouden. Hier zijn we bezig geweest met de plannen van het voorzieningshart. Het was geen echte vergadering, maar meer een soort bijeenkomst waar de mensen van de wijkraad een praatje hielden over wat hun plannen waren voor de bouw van het voorzieningshart. Naast deze bijeenkomsten was er ook een etentje, zoals de Iftar. Auke: "Het was heel gezellig om samen te eten, want ik ben een echt gezelligheidsmens. Samen eten bindt meer dan dat je alleen maar met elkaar zit te praten. Ik heb wel een leuk contact met een mevrouw op de Willemsweg." Voor Walter Lijkt er geen vriendschap bij te zitten: "Het was een clubje van vrouwen, waarvan er veel een Turkse of Marokkaanse achtergrond hadden. In dit soort culturen ligt een vriendschap tussen een man en een vrouw iets gecompliceerder, denk ik. Maar ik kom de dames van de groep nog wel regelmatig tegen." Het project is nog niet afgelopen. Na de zomer gaan de bewoners van het Willemskwartier weer een Iftar organiseren.

GEBOREN IN JOSTAS MAAR GEHECHT AAN NIJMEGEN

*Ferdaniye en Derya Özer
uit het Willemskwartier*

Ze zijn beiden geboren in de Turkse stad Jostas, maar ze wonen het liefst in Nijmegen. Ondanks hun lichamelijke klachten komen moeder Ferdaniye en dochter Derya graag in contact met de mensen van het Willemskwartier.

Langzaam schuifelt de 43-jarige huisvrouw Ferdaniye Özer op haar slippers door de wit met roze kamer. Voorzichtig gaat ze op de bank zitten. “Ik heb al twee jaar last van nekkklachten een hernia, waardoor ik het huishouden niet goed kan doen. Ik heb altijd veel moeten tillen, omdat Derya aan de rechterkant verlamd is. Mijn man probeert me daarbij te helpen, maar ook hij heeft nu een versleten rug, omdat hij voor zijn werk zware apparaten heeft moeten sjouwen.” De tweeëntwintigjarige Derya loopt moeizaam op en neer van de open keuken naar de salontafel. Met haar linkerhand zet ze steeds iets neer: een schaaltje met koekjes, vervolgens een kopje koffie en als laatste een bakje met suikerklontjes. Derya: “Als baby had ik kinderverlamming, waardoor ik mijn rechterkant niet kan bewegen. Ik ben snel mijn energie kwijt, omdat ik alles met één arm doe en ik steun ook veel op mijn linkerbeen. Ik had pas geleden een baan voor vijf uur per dag als administratief medewerker bij de Plurynschool in Groesbeek gevonden. Helaas moest ik mij na twee dagen alweer ziek melden. De bedrijfsarts zei dat het wel vier maanden kan duren voordat ik weer beter ben.” Omdat ze nog in de proefperiode zat heeft ze ontslag gekregen. Ondanks alles blijft Derya toch optimistisch en hoopt, wanneer ze weer beter is, een leuke nieuwe baan te vinden.

Omdat Derya en Ferdaniye vaak thuis zijn, kunnen ze veel tijd besteden aan hun favoriete hobby: lezen. Ferdaniye: “Ik lees graag samen met Derya Turkse boeken van Emine Şenlikoğlu. Zij schrijft verhalen over moslima’s, die problemen hebben met hun geloof in Turkije, omdat dat verboden is. De schrijfster is in Turkije opgepakt omdat ze kritiek had op dit verbod.

Ik vind de verhalen interessant over de tijd dat Emine Şenlikoğlu zelf les gaf op een Koranschool. Een ander mooi boek van haar gaat over een katholiek meisje dat wil trouwen met een moslimjongen en besluit zich tot de Islam te bekeren.”

Ferdanye leest ook regelmatig in de Koran. Ze bidt regelmatig en doet aan de Ramadan. Boven de eettafel hangt een grote ingelijste foto van de heilige stad Medina. “Zodra ik genoeg geld heb, dan ga ik daar naartoe. Daarna wil ik ook naar Mekka, maar voorlopig hebben we nog niet genoeg geld.” Net als haar moeder is Derya erg gelovig, maar ze is nog geen praktiserend moslim: “Ik denk er over om een hoofddoek te gaan dragen, maar ik ben er nu nog niet klaar voor. Volgens de Koran moet een vrouw een hoofddoek dragen, omdat mannen niet naar haar haren mogen kijken. Het is niet netjes. Alleen een echtgenoot mag haar haren zien. Ik doe verder wel wat God van mij vraagt, want ik drink niet en ik eet geen varkensvlees. De reden waarom moslims niet mogen drinken is, omdat ze anders niet meer weten wat ze doen. Wij mogen ook geen varkensvlees eten, omdat een varken zijn eigen poep opeet. Andere dieren doen dat niet, dus die mogen wij wel eten.” Vanwege haar geloof wil Derya ook het liefst met een Turkse jongen trouwen: “Maar ik heb nu nog geen verloofde. Net als mijn twee oudere zussen mag ik hem zelf uitkiezen, dus zoek ik een Turkse jongen die ook in Nederland heeft gewoond. Ik weet niet of ik een relatie zou kunnen hebben met een Nederlander of een andere buitenlander. Ik denk dat ik ook een probleem zou hebben met een moslim uit Irak of Iran, omdat ik hun taal niet spreek.”

Binnen de familie Özer is al vaker op en neer van Turkije naar Nijmegen verhuisd. Ferdanye was negen toen ze voor het eerst met haar familie in Nijmegen ging wonen, omdat haar vader hier werkte. Toen ze vijftien was ging ze weer terug naar haar geboortestad Jostas, vlakbij Ankara in Turkije, om met haar huidige man te trouwen. Toen Derya twee was verhuisde het hele gezin Özer opnieuw naar Nijmegen, omdat Ferdaniye haar familie miste. Eerst woonden ze samen met het gezin van Ferdaniyes broer in het huis van oma in Wijchen-Zuid. Uiteindelijk kwamen ze in hun eerste eigen spiksplinternieuwe huis in het Willemskwartier wonen, waar ze nu nog steeds zitten.

Veel mensen uit het Willemskwartier kwamen ook uit Turkije, dus voor Ferdanye was het contact met hen snel gemaakt. De buurvrouwen nodigde haar ook uit toen er in 2008 de eerste bijeenkomst van het project Duurzame Contacten werd gehouden. Enthousiast vertelde zij haar dochter Derya over hoe gezellig het was, dus de tweede keer kwam Derya ook mee. Ongeveer een keer per maand organiseerden de vrouwen onder leiding van Tandem een bijeenkomst bij iemand thuis, een Iftar of een barbecue. Ferdaniye: "Ik had vooral leuk contact met mijn Turkse burens, maar omdat mijn Nederlands nog niet zo goed is en ik vrij ingetogen ben, lukte het niet goed om veel met de Nederlanders te praten." Derya: "Ik ben niet zo ingetogen als mijn moeder en mijn zussen, maar net als mijn vader praat ik met iedereen. Ik vond het fijn om nieuwe mensen te ontmoeten. Ook al waren het er niet zoveel, toch heb ik wel leuke mensen leren kennen van de nieuwe huizen bij het spoor. Resie vind ik ook een bijzonder persoon: ze ontvangt je met open armen en ze is altijd vrolijk. Als ik weer beter ben, dan ga ik zeker koffie drinken bij Anna Titia, Anja, Walter, Auke, Kevser en Birsan. Misschien ga ik ook wel helpen om bijeenkomsten te organiseren."

GEEN HOBBY'S MAAR WEL VERKNOCHT AAN BUURT PROJECT

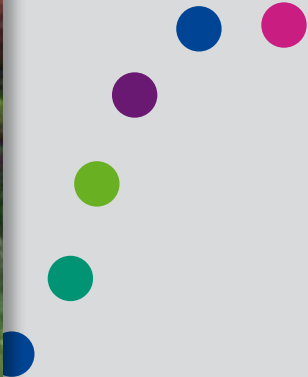
*Meneer Sharif uit de
Meijhorst*

Vroeger voetbalde hij veel, maar nu vindt hij zichzelf hiervoor te oud. Deze activiteit heeft hij ingeruild voor het buurtproject Meijhorst Verbonden. Wat is hiervan het geheim?

Sharif Agab (62), of Meneer Sharif, zoals de meesten hem noemen, kwam in 1992 met zijn vrouw en kinderen vanuit Somalië naar Nederland. Eerst woonde hij met zijn gezin in Friesland, maar in 1998 verhuisden ze naar Nijmegen. “Friesland vond ik heel leuk. Er waren daar heel vriendelijke mensen. Omdat onze oudste dochter de studie van apothekersassistente in Nijmegen ging volgen, vonden we het beter om ook hier naartoe te verhuizen.” Sinds 2000 werkt Meneer Sharif als assistent toezichthouder bij de SSGN Nijmegen, maar hij heeft geen hobby's. Meneer Sharif: “Hobby's? Hier ben ik te oud voor. Vroeger, toen ik nog in Somalië bij het Ministerie van Handel werkte, voetbalde ik graag maar nu luister ik 'als hobby' naar het nieuws, voordat ik naar het werk ga. Alle onderwerpen vind ik interessant. Dromen en plannen voor de toekomst heb ik niet. Over drie jaar ben ik gepensioneerd. Hoe kan ik op deze leeftijd nog dromen hebben. Ik heb de goede tijd al gehad. Ik wil slechts gezond blijven, rustig en met vriendelijke mensen werken. Voor de rest vind ik het wel goed zo. ”

Ondanks dat Meneer Sharif geen hobby's heeft, is hij sinds 2005 voorzitter van de Somalische Vereniging Gelderland Walaaleeye, die de belangen behartigt van de Somalische gemeenschap in Nijmegen. Daarnaast bezoekt Meneer Sharif regelmatig de ontmoetingsbijeenkomsten van Meijhorst Verbonden. Hier heeft hij leuke mensen ontmoet: “Voorheen kende ik niemand in de wijk, maar door de groep wordt ik door mensen gegroet op straat en kan ik spontaan een

praatje met ze maken. Ik ben ook bij groepsgenoten thuis geweest, zoals bij Marianne. Maar bij mij is nog niemand thuis geweest. We kwamen soms met een groepje van zes à zeven personen bij elkaar om koffie te drinken en met elkaar te praten. Om de twee weken hebben we een vergadering of ontmoeting en we praten over nieuwe ideeën. Ik heb zelf nog geen idee in de groep gebracht, maar volgend jaar probeer ik een nieuw idee in te brengen, maar ik moet eerst nog veel Nederlands leren. We leren veel van elkaar. Ik vind de bijeenkomsten een mooi idee van Tandem. Als onze groep groter wordt, dan kunnen meer mensen elkaar ontmoeten en meer sociale contacten hebben. Eigenlijk vind ik iedereen even leuk, ik heb geen speciale vriend of zo.“

Traditionele kleding

Meneer Sharif legt uit wat er zoal gebeurt tijdens de ontmoetingsbijeenkomsten : “We organiseren activiteiten, dat kan van alles zijn wat we leuk vinden en wat goed voor de wijk is. We praten veel over hoe de wijk groen en veilig kan blijven en hoe we de sfeer in de wijk kunnen verbeteren. Maar wat mij betreft is de sfeer erg goed in de Meijhorst, maar de andere mensen zullen het wel beter weten dan ik. Ik heb een paar keer de vergadering gemist, die op elke donderdag plaats vond, omdat ik niet kon vanwege werk of vakantie.“

Het mooiste wat hij heeft meegemaakt, was het jaarlijkse ontmoetingsfeest: “Vorig jaar in het wijkcentrum was het een bijzondere dag. Elke groep had meegedaan met een activiteit uit zijn of haar cultuur. Zo waren er dansgroepen, muziekgroepen en wij liepen in traditionele kleding. De mensen vonden het heel leuk. Wat ik heel goed vond was de Turkse dansgroep met kinderen. Ze zongen er ook bij. Het was van 13.00 tot 18.00 uur, maar voor mijn gevoel duurde het maar een half uurtje. Toen was het ineens afgelopen! Ik denk dat er wel meer dan honderd mensen op afkwamen. Dit jaar geven we weer een groot ontmoetingsfeest. Als deze bijeenkomsten zouden stoppen dan zou ik het erg jammer vinden, want ik wil het interessante programma niet missen.“

WARE PASSIE VOOR DE BUURT

Ton Strik uit de Meijhorst

Ton Strik leeft voor de projecten in zijn buurt: het is zijn grote passie. Dankzij zijn tomeloze inzet is het jaarlijks terugkerend buurtfestijn 'Meijhorst Verbonden' een daverend succes.

Tien jaar geleden kwam de uit Batenburg afkomstige Ton Strik na zijn scheiding naar de Meijhorst: "Ik wist wel dat er veel aan de hand was in de Meijhorst en ik zag dat er bij de maisonnettes veel buitenlandse namen op de deur stonden, maar dat vond ik geen probleem. Ik was blij dat ik na een periode van veel bij anderen logeren eindelijk weer een ruime woning voor mezelf kon krijgen. Hier heb ik een extra kamer voor mijn tienerzoons als ze hier komen slapen en een ruimte voor mijn eigen bedrijf."

Ton heeft als kleine zelfstandige een advies- en tekenbureau voor bouwaanvragen. Hier geeft hij advies over verbouw en nieuwbouw en verzorgt hij de bouwaanvragen met alle daarbij behorende bouwtekeningen en berekeningen.

Maisonnettes

Naast zijn zelfstandig bureau zit Ton ook al enkele jaren als bestuurslid in het Bewonersplatform Meijhorst en is hij voorzitter van de Bewonerscommissie Meijhorst Maisonnettes. Het heeft echter niks te maken met zijn bureau voor bouwadvies. Ton: "Aan de maisonnettes wordt niet zoveel verbouwd door Talis, dus Talis is geen klant van mij. Bij deze clubs behartigt Ton de belangen van de bewoners van de maisonnettes en de Meijhorst. Ton geeft een voorbeeld van wat de bewonerscommissie doet: "Wij hebben er aan bijgedragen, dat nieuwe bewoners van een maisonnette alleen met een baan in aanmerking kunnen komen voor die woning, om zo mogelijke ongeregelde heden in te dammen en scheefgegroeide verhoudingen weer recht te trekken. Door deze minimum eisen aan een nieuwe bewoner te stellen, is de kans groter dat

problemen voortijdig stoppen of zich niet voordoen. Als mensen overdag werken of een andere zinvolle tijdsbesteding hebben, is er ook geen gelegenheid om rotzooi te trappen en hebben ze daar 's avonds al helemaal geen behoefte aan. Mensen die bijvoorbeeld aan de drugs zijn en overdag niks te doen hebben, kunnen eerder in een situatie terechtkomen die tot overlast in de wijk leidt. Als bewonerscommissie hebben we toen met de politie, Tandem, Gemeente Nijmegen en Talis afspraken gemaakt om de leefbaarheid in de wijk te verbeteren. Daarnaast organiseren wij samen met de opbouwwerker van Tandem activiteiten om de leefbaarheid en de contacten in de buurt te vergroten. Talis en de Gemeente Nijmegen dragen hier financieel aan bij.”

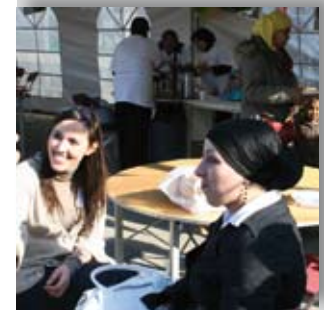
Omdat Ton bij zoveel wijkactiviteiten betrokken is, is het ook niet verwonderlijk dat hij de drijvende kracht is achter het jaarlijks terugkerende festival van Meijhorst Verbonden. Meijhorst Verbonden is een andere naam voor het project Duurzame Contacten en is uit een brainstormsessie van de groep ontstaan. Ton: “Het doel van het project is om meer mensen van allerlei achtergronden met elkaar te laten kennismaken. Er zijn wel vijftig verschillende nationaliteiten in de Meijhorst. In 2007 hebben we de Projectgroep Meijhorst Verbonden opgericht. Hierin waren twintig tot vijfentwintig bewoners van de Meijhorst betrokken. Ongeveer twee keer per maand organiseerden we informele bijeenkomsten waarbij we praatten over de goede en de minder goede kanten van de wijk.”

Speeddaten

Tijdens deze bijeenkomsten ontstonden ook allerlei ideeën om de mensen dichter tot elkaar te brengen. Ton: “Zo wilden we de wijk op een leuke manier onder de aandacht brengen in de vorm van een feest. Dit hebben we op een succesvolle manier tot stand gebracht.” Ton wijst enthousiast op de foto's die op de collage aan de muur hangen: “Hier zie je wat er te doen was op het eerste feest in 2007. Dit is de Turkse dansgroep, waar veel mensen erg enthousiast over waren.” Het is de bedoeling dat er ieder jaar een groots opgezet wijkontmoetingsfeest wordt georganiseerd.

Ton: “We wilden een feest waarbij de mensen hun eigen identiteit konden laten zien. Dit resulteerde in een bont gezelschap van verschillende culturen. We pakten het meteen groot aan en hebben steeds een wethouder uitgenodigd. In 2007 was Hans van Hoof van de partij en in 2008 mochten we Lenie Scholten hier het eerste Somalische kopje koffie aanbieden.” Ton pakt een stapel lokale kranten, waarin de feesten uitgebreid uit de doeken worden gedaan met foto’s en interviews: “Kijk, de eerste keer hadden we een modeshow, waarbij ik Soedanese kleren droeg. Tijdens het feest waren er muziek- en dansoptredens van internationale artiesten, maar ook van het ouderenkoor Dukenburgs Glorie. Daarnaast konden Nijmegenaren en immigranten speeddaten, om wat meer van elkaar te weten te komen. Vele mensen deden enthousiast mee, want de speeddatestoeltjes waren steeds bezet. Het meeste raakte me dat er zo’n goede sfeer was op het feest en dat het werd bezocht door jong en oud.” Vooral de editie van 2008 was bijzonder volgens Ton, omdat deze kort na de rellen en ongeregelde heden in en rondom winkelcentrum Meijhorst plaatsvond en de wijk een positieve impuls hard nodig had. “Ik merkte aan de vele lovende geluiden na afloop dat de we wezenlijk hadden bijgedragen aan positieve beeldvorming en we hebben laten zien dat we ook op een warme en respectvolle manier met elkaar kunnen omgaan in een wijk met zoveel geuren en kleuren. Dat maakt deelname aan dit project voor mij dan ook extra waardevol.”

Dit jaar krijgt het buurtfeest een andere opzet en gaat het ‘Meijhorst in Beweging’ heten. Ton legt uit, dat er zal worden samengewerkt met onder andere Open Wijschool de Meijboom, het Ouder-Kindcentrum, jongerencentrum de Horizon, Tandem en het Inter-Lokaal. De nadruk komt te liggen op sport, spel en beweging. Het idee daarachter is dat mensen hierdoor makkelijker met elkaar in contact komen. Het buurtfeest zal plaatsvinden op zondag 27 september op het schoolplein van de Meijboom en de veldjes hier rondom. Naast sport en spel zal er ook een podium zijn voor muzikale activiteiten en kan men lekkere hapjes eten.

IK MOEST NIET TE VEEL SNELHEID IN HET PROJECT WILLEN ZETTEN

*Nanco Jansen uit
Neerbosch-Oost*

Als projectleider bij de Nijmeegse TBS-kliniek is Nanco Jansen gewend om praktische zaken zo efficiënt mogelijk te regelen. Daarom was het voor hem even wennen, dat de meeste deelnemers van Duurzame Contacten hier een stuk trager in waren.

De 42-jarige Nanco Jansen, geboren in het Achterhoekse Ulft, is acht jaar geleden met zijn levensgezellin Marcha vanuit Amersfoort in Neerbosch-Oost komen wonen. Nanco: "Marcha wilde graag hier naartoe verhuizen, omdat ze dan dichterbij haar familie in Brabant zou zitten. Bovendien voelt ze zich thuis in Nijmegen, omdat ze hier had gestudeerd. Mij bevalt Nijmegen ook, omdat het een stad is met ruim voldoende voorzieningen, zoals goede theaters en bioscopen. De wijk is heel mooi met veel groen." Inmiddels heeft het stel twee zoons: Jonah van twee en Tristan van vier. Vrijdags en dinsdags zorgt Nanco voor zijn zoons. Nanco: "De overige dagen werk ik bij het Forum-GGZ Nijmegen. Dit is een samenvoeging van GGZ Nijmegen en de Pompestichting (TBS-kliniek). Daar houd ik me bezig met eigenlijk alles wat met personeelsplanning te maken heeft. Tot vijf jaar geleden heb ik jarenlang als sociotherapeut bij de Pompestichting gewerkt. Ik vond het niet te zwaar om te doen, ook al heb ik altijd met lastige patiënten gewerkt. Bij de Pompestichting had ik volop mogelijkheden om te kunnen ingrijpen. Zo had ik een goede pieper die het altijd deed, kon ik mensen altijd insluiten op hun kamer en liepen er veel collega's rond om te helpen. Maar je moet wel weten wat je sterke en je zwakke punten zijn en je moet helder zijn naar de patiënten toe, dat ze weten waar je grenzen liggen. Soms heb je een incident, maar ja ze zitten er niet voor hun zweetvoeten, ze zijn voor behoorlijk ernstige delicten opgenomen."

Make a Difference Day

Omdat Nanco goed is in het regelen van dingen, leek het hem een aardig idee om mee te helpen met het buurtproject Duurzame Contacten: “Marcha werd in eerste instantie benaderd om mee te doen met het project. Ik ben toen een keer of acht met haar meegegaan. Met vijftien tot twintig personen zijn we tijdens de bijeenkomsten heel langzaam naar een concreet doel toe gaan werken, dat gerealiseerd werd op 21 maart: een activiteit op het schoolplein. Het was tijdens de MADD – dag (Make a Difference Day), waarbij mensen vrijwillig dingen doen om geld op te halen voor een goed doel. In ons geval werd er samen met andere clubs geld ingezameld om het schoolplein van Het Octaaf bij het winkelcentrum te laten verbouwen.

Wij hadden een restaurantje gemaakt waar mensen konden zitten, eten en drinken. Daarnaast hadden we een ballonnenwedstrijd voor kinderen georganiseerd. We hebben foto’s opgehangen van de wijk. We hoopten dat er door middel van de foto’s gesprekken op gang zouden komen, maar dat is niet zo goed gelukt. Met de verkoop van het eten konden we het schoolplein een leuke bijdrage geven.”

De manier van werken was voor Nanco anders dan anders: “Ik ben gewend om dingen sneller en praktischer op te pakken, maar je hebt te maken met mensen die dit voor het eerst doen en er op een andere manier in staan. Het uiteindelijke doel was, dat iedereen iets zou doen en aangezien er veel mensen in de groep zijn gebleven is dat ook aardig gelukt.

De meerwaarde was voor mij dat je ziet dat mensen bereid zijn om een positieve bijdrage aan de wijk te leveren. Ik heb geleerd dat je er niet teveel snelheid in moet leggen. Veel mensen vinden het samenzijn belangrijker dan een praktisch resultaat. Ik ben meer zo van ‘Wat moet er gebeuren?’ en ‘We gaan aan de slag’. Dit project had ik zelf in een week georganiseerd, maar dat was niet de bedoeling.

Hoewel in dit project relaties belangrijker zijn dan het praktische, viel me op dat de culturen niet echt goed met elkaar mengden. Je ziet steeds weer dezelfde groepjes bij elkaar zitten.

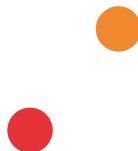
Er is van alles gedaan om dat te doorbreken, zoals mensen die elkaar niet kennen elkaar laten interviewen of andere activiteiten samen laten doen. De meeste mensen hebben de neiging om aan te sluiten bij wat en wie je al kent.

Ik weet ook niet hoe dat dan doorbroken zou moeten worden.”

Desalniettemin vond Nanco het leuk om mee te maken, omdat de meerwaarde van het project was om nieuwe mensen te leren kennen: “Zo kwam ik erachter dat een man in mijn groep ook een kind had die in dezelfde klas zat als mijn oudste zoon. Hij was me van tevoren nog niet opgevallen. Echte vrienden heb ik niet overgehouden aan het project, maar als ik buiten op straat iemand tegen kom, dan maak ik een praatje. Als ze het project zouden verlengen dan zou ik niet meer meedoen, omdat ik het toch een behoorlijke tijdsinvestering vond.”

TWINTIG NIEUWE MENSEN

Al negen jaar woont Sayran (31) in Nijmegen, maar ze had tot nu toe weinig contact met haar buurtgenoten. Toen ze vorig jaar meedeed met Duurzame Contacten, klikte het ineens met twintig nieuwe mensen.

*Sayran Dara
uit Neerbosch-Oost*

Omdat haar oude huis vorig jaar werd gesloopt, moest Sayran noodgedwongen met haar gezin verhuizen naar Neerbosch-Oost: “Het was eigenlijk niet mijn keuze. Ik had geen idee over hoe Neerbosch-Oost zou zijn, maar ik ben nu wel blij met de wijk. Ik houd van drukke plekken en hier heb je allerlei voorzieningen en winkels bij de hand.” Sayran heeft de afgelopen negen jaar op verschillende plekken in Nijmegen gewoond met haar man, die net als zij een Irakese achtergrond heeft. Ze hebben elkaar hier leren kennen.

Tien jaar geleden kwam ze als vluchteling naar Nederland, maar over die tijd wil ze liever niet praten. “Ik vlucht mijn hele jeugd al, ik ben niet eens in Irak opgegroeid. Het is te gecompliceerd om het allemaal uit te leggen.”

Tandarts-assistente

Sayran zou veel meer willen doen, maar ze kan niet altijd beroep doen op een oppas. Samen met haar man heeft ze twee dochters: een van vijf en een van dertien maanden. Omdat de meisjes nog zo klein zijn komt Sayran niet echt toe aan andere zaken dan muziek luisteren en een keer per week aerobicstraining in het wijkcentrum. Haar man heeft ook niet veel tijd om op te passen, want hij volgt een drukke studie en moet over vier maanden afstuderen. Sayran: “Zodra hij is afgestudeerd en vast werk heeft, dan is het voor mij ook mogelijk om te gaan werken. Er zijn dan tevens betere mogelijkheden voor kinderopvang. Ik heb namelijk een MBO opleiding voor tandarts-assistente gedaan, en daar zou ik graag een baan in vinden.”

Naast het vinden van een baan, wil Sayran ook graag in contact komen met nieuwe vrienden: “In Neerbosch-Oost had ik ook nog geen vrienden, omdat de kleintjes mij veel tijd kostten. Ik zocht wel contact, maar ik wist niet hoe. Ik vond het moeilijk met kleine kindjes om nieuwe contacten te leggen. Toen Faouzia, een medewerker van Tandem, Sayran vroeg om mee te doen met het project Duurzame Contacten, zei ze meteen ja: “Faouzia zei dat het gezellig was en dat je mensen uit de wijk kon leren kennen. Bij de groep zitten leuke mensen, dus wie weet groeit er een vriendschap uit.” Wat ik gezellig vond, was dat tijdens de bijeenkomsten iedereen hapjes uit zijn of haar cultuur meebracht. Zo waren er hapjes uit Irak, Marokko, Nederland, Bosnië, Finland en een Afrikaans land, waarvan ik de naam ben vergeten. Ik weet niet welk hapje ik het lekkerst vond.

Sportactiviteit

Tot nu toe heeft Sayran er nog geen echte vrienden aan over gehouden: “Maar ik vind het al leuk om contact met mensen in de wijk te hebben en een praatje te maken als ik ze tegenkom. In de toekomst ga ik misschien bij iemand koffiedrinken. Dus het doel om mensen te leren kennen is wel geslaagd. Tijdens de bijeenkomsten praatten we veel over de goede en slechte plekken in de wijk en wat je een toerist kunt aanraden om naar toe te gaan. Ik heb er veel aan gehad, want ik wilde meer over de wijk weten.”

Naast dat ze veel met elkaar praatten, organiseerden de deelnemers ook activiteiten, vertelt Sayran: “We wilden graag een feest organiseren waar voor iedereen uit de wijk iets leuks te doen was. In subgroepjes hebben we toen ieder een deel van het feest voorbereid. Zo heb ik samen met een paar anderen een leuke sportactiviteit bedacht voor jongeren en ouderen. Iemand heeft voor Afrikaanse muziek gezorgd en weer een ander subgroepje heeft samen allerlei lekkere hapjes gemaakt. Uiteindelijk resulteerde dat in een feestelijke middag op het schoolplein. Ik kon er helaas niet de hele tijd zijn, want op die dag vierden wij thuis ook het nationale lentefeest uit Irak. Voor mij was het project een leuke manier om meer te weten te komen over Neerbosch-Oost: over de geschiedenis, de organisaties en de mensen die er wonen. 29

Er komt nog een afsluiting met een evaluatie van de bijeenkomsten. Ik zou het leuk vinden als er een vervolg komt. Het doel dat mensen contact met elkaar maken en samen activiteiten doen, vind ik mooi.”

KINDER ACTIVITEITEN MET ZIEL EN ZALIGHEID

*Anje van Bon uit de
Gildekamp*

Met een versleten rug thuiszitten, dat kan Anje (54) niet. Ook al zit ze in de WAO, ze zet met veel enthousiasme een kinderclub op. En met succes.

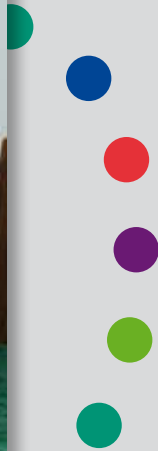
De geboren Nijmeegse woont al sinds 1980 in de Gildekamp en zeventien jaar met haar zoon Jamie in haar huidige woning. Het interieur van haar laagbouwflat is nog helemaal in de stijl van de jaren zeventig met wit gehaakte retro gordijnen, een massief houten donkerbruine wandkast en drie dimensionaal crèmewit stucwerk aan de muur. Anje van Bon hecht veel waarde aan haar spullen: "Sommigen zeggen, doe dat ding toch weg, maar ik kan er gevoelsmatig moeilijk afstand van doen. Aan mijn huis mag wel het een en ander worden opgeknapt, maar ikzelf kan dat niet en mijn familie wil ik ook niet teveel vragen, ze doen al genoeg voor mij."

Spontaan een lied

Anje zit al een aantal jaren in de WAO vanwege haar rug- en nekhernia, maar ondanks dat is ze heel actief. "Ik focus me op de dingen die ik wel kan, zoals creatief bezig zijn." Met vrouwen uit de buurt organiseert ze al acht jaar kinderactiviteiten, waar ze -naar eigen zegge- haar ziel en zaligheid in legt. Iedere woensdag gaat ze met de kids knutselen, spelletjes doen en verzorgt ze de kinderdisco. Anje: "Gemiddeld komen nu zo'n 25 kinderen op de kindermiddag af en naar de disco komen soms over de honderd kinderen. In het begin kwamen er wel vijftig kinderen naar de knutselmiddag. Dat vonden we teveel, dus hebben we de groepen gesplitst voor kinderen van 4 tot 7 jaar en voor kinderen van 8 tot 12 jaar. "

Toen Anje twee jaar geleden werd benaderd om mee te doen met het project Duurzame Contacten, wilde ze graag meedoen om nieuwe mensen te leren kennen.

Anje "Er waren veel leuke mensen, met wie je ook serieus kon praten, mensen zoals ikzelf.

De meeste mensen waren Nederlands, maar er kwamen ook een paar buitenlandse mensen naartoe, zoals een Koreaanse vrouw en een andere donkere vrouw. Zij haakten echter na een keer af. Maryam en Hadi, een Iraans echtpaar, kwamen wel trouw. Willy Arts van Tandem organiseerde het ook leuk en goed, volgens Anje: “Er werd iedere keer een stelling geponeerd, bijvoorbeeld hoe het anders kan in de wereld op het gebied van natuur, milieu en religie. Naar aanleiding van de ideeën hadden we het plan opgevat om een gezamenlijke activiteit te organiseren. In ons geval zou dat een bezemdag zijn. Maar dat is niet doorgegaan omdat er zoveel mensen afhaakten. Andere ideeën waren het organiseren van een barbecue of een disco. Ik heb zelf niks georganiseerd, alleen gepraat. Uiteindelijk ben ik maar vijf keer gegaan, omdat ik toen in een moeilijke tijd zat. Er kwamen sowieso niet zoveel mensen, gemiddeld maar vier tot zeven. Wat de meerwaarde van het project voor mij is, weet ik niet precies, maar het was wel leuk om nieuwe mensen te leren kennen. Wat me altijd bij zou blijven is dat die Hadi heel spontaan een lied van zijn land begon te zingen. Dat vond ik heel erg mooi. We zijn ook bij hem en zijn vrouw thuis geweest voor een barbecue, wat heel gezellig was.”

Verlegen

Omdat er maar weinig mensen kwamen, denkt Anje dat er geen vervolg in zit. Anje zou het leuk vinden om nog contact te houden met de mensen van het project: “Ik ga wel eens koffiedrinken met Maryam. Het is een leuk mens. Haar zesjarige tweeling Parsa en Pouria komt eens per veertien dagen naar mijn woensdagmiddagclub. Het zijn lieve, leuke kinderen, maar ze lijken zoveel op elkaar, dat ik ze niet uit elkaar kan houden. Ik moet ze nog wel veel helpen, maar ze gaan meestal wel met iets leuks naar huis. Hun grote zus kwam vroeger ook, maar die is al een stuk ouder dan de andere kinderen. Maryam heeft me gevraagd om eens te komen luisteren wanneer de kinderen keyboardles hebben, dus ik ga binnenkort een afspraak met haar maken. Er is ook een andere vrouw van het project, die altijd leuk zwaait en met me komt praten als we elkaar tegenkomen. Ik heb haar een keer uitgenodigd voor de koffie,

maar ze is er niet op ingegaan. Ik vind het moeilijk om haar nog een keer uit te nodigen, want ik wil me niet opdringen. Ik snap ook wel dat ze het misschien moeilijk vindt om te komen, want misschien is ze wel verlegen. Ik herken dat bij mezelf, want ik ben ook niet altijd zo'n held."

ALS MENSEN VAN JE HOUDEN, DAN VOEL JE JE MEER THUIS

*Maryam M. uit
de Gildekamp*

Binnen vier jaar moesten de Iraanse Maryam en haar gezin op negen verschillende plekken in Nederland wonen. Eindelijk mocht ze in Nijmegen blijven, waar ze leuke mensen ontmoette bij wie ze zich helemaal thuis voelde.

Maryam M. woont met haar man Hadi, haar dochter en haar tweeling in een ruime doorzonwoning in de Gildekamp. De achterwand die uitkijkt op de ruime tuin is bijna helemaal van glas. “We hebben met de groep van Duurzame Contacten hier een keer gebarbecued” vertelt Maryam “Maar verder organiseerden we heel weinig. Op de maandagen dat we elkaar in de basisschool zagen bedachten we allerlei ideeën om de mensen van onze wijk meer bij elkaar te brengen. We waren van plan om met zijn allen de wijk schoon te maken met de buurtkinderen. Op die manier zouden de kinderen leren de boel schoon te houden en geen rotzooi te maken. Tot slot hebben we ook met zijn allen gegeten in de stad. Toch was het project niet voor iedereen een succes, want deze groep die oorspronkelijk uit tien personen bestond, werd iedere week kleiner en uiteindelijk waren we met zes personen. Ik kwam wel steeds met mijn man naar de bijeenkomsten en we zijn tot op het einde gebleven. Met de andere mensen die overbleven klikte het wel. Als ik ze tegenkom, dan maken we een praatje.”

Ook al gebeurde er niet veel tijdens de bijeenkomsten, toch vond Maryam ze waardevol: “Ik merkte dat de mensen mij mochten. Omdat we hier geen familie hebben, was dit zeer belangrijk voor mij. Als je ziet dat mensen van je houden, dan voel je je meer thuis.” Maryam gaat nog wel eens bij Anje op bezoek en zij komt ook wel eens bij haar.

Maryam zet een knutselwerkje van blauwe plastic bloemen op tafel: “Deze heeft Anje samen met mijn zoons gemaakt. Ze begeleidt namelijk kinderactiviteiten in het wijkcentrum. Met An, een andere deelnemster, klikte het meteen. Zij gaf mij een zelfgemaakte armband. Ik voelde me zo gelukkig toen ik die kreeg.” Voordat Maryam met het project meedeed, kende ze al wel leuke mensen in de wijk, waar ze vriendschappelijk mee omgaat. Ze heeft deze Gildenkampers ook het een en ander van de Iraanse hoffelijkheid kunnen leren: “Toen ik in het begin bij een Nederlandse kennis op de koffie kwam, gaf ze me een koekje uit de koektrommel en borg ze deze meteen weer op. Sinds ze mij kent, biedt ze tijdens de koffie wat vaker een koekje aan en zegt ze, net als wij in Iran,: “Toe maar, neem nog maar wat”. Maryam heeft veel van de Nederlandse cultuur geleerd, maar wil ook haar eigen cultuur niet vergeten: “Door dit soort projecten kun je met andere mensen in contact komen en kun je laten zien dat je samen veel kunt betekenen voor de wijk.”

Ziekenhuis

Maryam is naast de verzorging van haar kinderen bezig met de voorbereidingen van een aanvullende opleiding voor operatieassistente: “Zodra de arbodienst akkoord gaat, begin ik met een stage bij het CWZ en begint in september mijn opleiding. Ik had in Iran al een diploma van operatieassistente behaald en ik heb dit laten vergelijken met de opleidingseisen van hier. Ik moet een aantal aanvullende vakken halen om hier een geldig diploma te krijgen.” Tot de tijd dat ik kan gaan studeren blijf ik actief op de school van mijn kinderen. Ik ben daar 2 tot 3 keer per week overblijfmoeder en help met het organiseren van feesten.”

Colofon

Uitgave: Tandem, Welzijnsorganisatie Nijmegen
Nijmegen, juni 2009

Mogelijk gemaakt door: Ruimte voor Contact, stimuleringsregeling van
de Minister voor Wonen, Welzijn en Integratie

Interviews: Anne de Haan, Karmijntekst
Inhoudelijke redactie: Willy Arts, Resie Meilink en Annica Brummel
Vormgeving: Antoinet Broeder, grafische vormgeving
Fotografie: Simon Meilink
Drukwerk: Grafische werkplaats, ROC Nijmegen

